

Holtverseny

Már vagy negyedszer fekszik rá valami köcsög a csengőre, amikor fejbe lövöm Bóját egy hangtompítós pisztollyal. Nagy, szabályos lyuk keletkezik a tarkóján. A vér gejzirként lövell a magasba, csontszilánkok repkednek, agyvelő fröccsen a falra, és csorog le lassan a padló felé. Geci dolog hátulról legyakni valakit, főleg ha a haverodról van szó, de ha nem nyírom ki, gondolkodás nélkül végez velem. Óvatosan belesek az ajtón. Kacska a szomszéd szobában lapul, behúzódott egy szekrény mögé. Elég macerás lenne ebből az irányból becserkészni, ezért úgy döntök, megvárom, amíg kijön. A falhoz lapulok, és leguggolok, ha kilép, a háta mögé kerülhetek, és addig is szemmel tudom tartani a folyosót. Nem kell sokat várnom. Hallom, ahogy Kacska az ajtó felé lépdel. Kinéz. Mákom van, nem vesz észre, és pont a másik irányba indul el. Elteszem a pisztolyt, előhúzó a fűrészkesztyűmet, mögé osonok, és fültől-fülig elvágom a nyakát. A bőr felhasad, a porcok recsegve roncsolódnak szét, az artériákból sugárban spriccelő, sötétvörös vér beteríti a folyosó mindkét falát. Asszem, már csak Ottó van életben. Valahol az emeleten bújt el, de megtalálom, és kivégzem. Be van szarva, az tuti. Ezt ki kell használni. Amikor be vannak szarva, akkor a legkönnyebb elkapni őket. Érzem a félelem szagát. Nem véletlenül vagyok a legpengébb ebben a játékban.

Kacska persze kurva anyázik, mert kábé fél perce nyírták ki utoljára, és ilyenkor a pálya túlsó végén születik újjá, és át kell rohannia az egész toronyházon, hogy bosszút tudjon állni. Ha lenne türelme, elbújhatna, és megvárhatná, amíg valaki mást is kinyír, mert valami szarul lett beállítva a programban, és mindenki ugyanott támad fel, de ehhez a stratégiához nincsen türelme.

Az utóbbi időben teljesen leszoktunk a hokiversenyekről. Inkább a Bullettstormot, ZombiU-t, Borderlandset, F.E.A.R.-t meg Half-Life-ot nyomatjuk, meg néha hétvégén, amikor nincsen verseny, egy-egy komolyabb GTA-partyt.

Gondolom, mindenki unja már a recskázást, meg az sem baj, ha nem durrantja el az összes patront az ember a versenyidőszak közepén. Ez valami ősi babona, a nagyok is így csinálták. A múltkor valami doki magyarázta a suliban egy felvilágosító beszélgetésen, hogy a recskázás nem káros, ha nem vesszük túlzásba. Beszéltem, hogy akkor ez tisztára olyan, mint a fű, de nem vette a lapot.

Közben a seggfej az ajtóban megint ráfekszik a csengőre. Nagyon úgy fest, hogy nem fog elhúzni. A hülye is látja, hogy van itthon valaki. Elég jó helyen sikerül elrejtőznöm, úgyhogy leveszem a fülest, felállok, és az ablakhoz megyek. A ház előtt egy ismeretlen autó parkol. Szólok Kacsának, hogy jött valaki, de pont akkor mérszárólják le Bóját, és nem hall semmit a fegyverropogás, a robbanások meg halálsikolyok miatt. Visszaülök, és írok neki chaten. Poénból bepötyögöm, hogy „itt vannak a zsaruk, b+”, de közben Bója újjászületik, és álom gurít egy kézigránátot. Kacska visszaír, hogy nyírjam ki őket. Megírom neki, hogy „hülye vagy, *tényleg* itt vannak”. Kacska felnéz a monitorból, látom a fején, hogy még mindig nem érti. Felém fordul, a jobb arcát kékeszürkére színezi a monitor fénye. Megvonom a vállam. Kacska dühösen leveszi és az asztalra dobja a fülest, aztán feláll, odamegy az ablakhoz, és kinéz.

– Ezek zsaruk? – fordul vissza.

– Nem tudom – felelem. – De már tíz perce nyomják a csengőt.

– Miért nem szóltál?

– Azt hittem, hallottad – mondom, és lelövök valakit egy lefűrészelt csövű shotgunnal.

– Kurvára nem hallottam – morogja Kacska, és visszaül a gép elé.

Nem parázom, de szerintem faszág lenne nem lemenni, mert ha *tényleg* a zsaruk azok, és nem engedjük be őket, ki fogják hívni a TEK-et, azok meg nem szarakodnak sokat, rátörnek az emberre az ajtót.

– Menjél már le. – Kacska a monitorra meredve kilő egy vállról indítható rakétát. Ha jól látom, telibe trafálja a trafóházat, ami mögött Ottó lapított.

– Hová? – kérdezek vissza, és baltával lefejezek egy egyenruhás őrt.

– A zsarukhoz – mondja szemrebbenés nélkül, és bedob egy kézigránátot egy iskola udvarára.

– Minek? – kérdezem, és elhatározom, hogy nem hagyom magam.

– Kéne egy kis idő – feleli Kacska. – Pakolni – teszi hozzá, és leszed egy terroristát az egyik tetőről. Elég meggyőző érv. Ha lebukik, mi is megszívjuk.

– És mit mondjak nekik?

– Attól függ, mit kérdeznek – feleli, aztán amikor csak bámulok rá bután, hozzátesszi: – Kurva jó a dumád, találj ki valamit.

Megint csöngetnek. Mozart. Vagy Vivaldi. Vagy Bach. Kacska nem mozdul, és közben láncfűrészsel a kezében ráront a bázist őrző fegyveresekre.

Nem mondok semmit, csak felállok, és elindulok a lépcső felé.

– Kurva nagy király vagy – vigyorog utánam Kacska.

– Kösz.

Ha lenne nálam valami fegyver, mármint igazi fegyver, kinyírnám.

Kilépek a szobából, végigmegyek a folyosón, le a lépcsőn. Megállok a bejárati ajtó előtt. Lehet, hogy *tényleg* a zsaruk, de nem hiszem, hogy Kacska éknál engem keresnek. Gyorsan utánaszámolok, három napja nem szívtam, ami elég fura, de most kurvára örülök neki. Megtapogatom a zsebeimet, kiviszem a tasakot, és belerakom egy vázába az előszobában. Viki meztelen fotóit meg letöröltem a telefonomról. Kilesek a kukucsuklón. Egy borostás, szigorú tekintetű, zsaruforma fickó áll az ajtóban, meg egy barna szemű, szeplős, hullámos hajú vörös csaj dekkol az ajtó előtt. Egész jól néz ki. Arra a színésznőre emlékeztem, akit egy biliárdos jelenetben láttam a neten. Levette a bugyiját, hogy legyen mivel összefogni a haját, közben két lúzer arc a nyálát csorgatva próbált besasolni a ruhája alá. Egy pillanatra visszalépek az előszobai tükörhöz, belövöm a sérómat, és ajtót nyitok.

